

Besúgó 7.

Brett Bailey színházi világnapi üzenete 2014

Ahol emberi közösség van, ott megjelenik az Előadás elfojthatatlan Szelleme.

Kis falvakban a fák tövében, a nagyvárosok rafinált színpadán, az iskola előcsarnokában, mezőn, templomban; nyomortelepen, köztéren, szabadidőközpontban és belvárosi alagsorban gyűlnek össze az emberek, hogy elmerüljenek abban a tisztavirág-életű színházi világban, amelyet teljes létünkkel, lélegzetünkkel és hangunkkal teremtünk meg, hogy kifejezzük emberi mivoltunk bonyolultságát, sokféleségét, sebezhetőségét.

Összegyűlünk, hogy sírjunk és emlékezzünk, nevesünk és elmerengjünk, hogy tanuljunk, állítsunk és elképzeljünk valamit. Hogy elgyönyörködünk a technikai tudáson, hogy megjelenítsük az Isteneket. Hogy visszafojtott lélegzettel figyeljük azt, hogy mindannyian mennyire nyitottak vagyunk a szépre, az együttérzésre és a szörnyűségekre. Hogy feltöltődjünk és erősebbek legyünk. Hogy ünnepezzük a különböző kultúrák gazdagságát, és szertefoszlassuk a bennünket elválasztó határokat.

Ahol emberi közösség van, ott megjelenik az Előadás elfojthatatlan Szelleme. Az előadás közösségből születik, és különböző hagyományok maszkjait és jelmezeit ölti magára. Az előadás felhasználja a nyelvet, a ritmust, a gesztusokat, és megtisztítja az utat közöttünk.

Brett Bailey

Mi, művészek, akik ezzel az ősi Szellemmel dolgozunk, arra ítéltünk, hogy szívünkön, gondolatainkon és testünkön átszűrve feltárjuk a valóságot a maga mindennapiságában és fénylő titokzatosságában.

Egy olyan korban, amelyben sok millió ember a túlélésért küzd, elnyomó rendszerektől és a kizsákmányoló kapitalizmustól szenved, menekül a konfliktusok és a nehézségek elől, egy olyan korban, amelyben magánéletünket behálózzák a titkosszolgálatok, és toladó kormányok cenzúrázzák

minden szavunkat; egy olyan korban, amelyben erdőket irtanak ki, fajokat végeznek ki, és óceánokat szennyeznek: mi az, amiről beszélnünk kell?

Ebben az egyenlőtlen világban, amelyben a legfőbb hatalom birtokosai arról akarnak meggyőzni minket, hogy létezik egyetlen nemzet, egyetlen faj, egyetlen nem, egyetlen szexuális preferencia, egyetlen vallás, egyetlen ideológia, egyetlen kultúra, amely felsőbbrendű az összes többinél, védhető-e az a gondolat, mely szerint a művészetek és a politika szétválasztható?

Mi, az arénák és színpadok művészei vajon alávetjük-e magunkat a piac kilúgozott igényeinek, vagy élünk a hatalmunkkal, megnyitjuk az emberek szívét és gondolkodását, magunk köré gyűjtjük és lelkesítjük, elvarázsoljuk, megvilágosítjuk őket, és a reményre, az őszinte együttműködésre épülő világot teremtünk?

Forrás:

ITI, Magyar Központ

Minden évben a színházi világ egy jelentős személyiségét kéri fel a Nemzetközi Színházi Intézet (ITI), hogy fogalmazza meg üzenetét a színház művészei és a közönség számára.

1957. március 27-én volt a Párizsban működő Nemzetek Színházának évadnyitója. 1961-ben a ITI bécsi közgyűlése által elfogadott határozat alapján e napon van a színházi világnap.

2014-ben Brett Bailey dél-afrikai drámaíró, díszlettervező, rendező fogalmazza meg gondolatait. Az 1967-ben született művész nemcsak drámaíró, hanem rendező, díszlettervező is. A hagyományos dramaturgiát szétrobbantó darabjaiban, előadásáiban a posztkoloniális világ kérdéseit feszegeti.

„...a wrocławai Dialog vitán felül legfontosabb előadásának utolsó termében, a pucér téglafalon, de itt már levegő után kapkodok: olyan állapotba sodortak a látottak, mint színházi előadásnál még szinte soha. Na igen, itt kezdődnek a problémák, merthogy Brett Bailey és a Dél-afrikai Köztársaságból érkezett Third World Binfight nem (egyszerűen) színházat csinálnak. Az Exhibit B ugyanis élő kiállítás azoknak az »emberi állatkerteknek« az emlékére, melyek a XIX. század második felétől egészen a második világháborúig működtek egész Európában: a kontinensen több tízezren nézték meg ezeket a grandiózus kiállításokat annak idején, hogy a felsőbbrendű fehér ember által élőképekbe állított, a gyarmatokról erőszakkal ideszállított »vadakat« a saját szemével láthassa. A Dél-Afrikában felnőtt fehér rendezőnek, Brett Baileynek ez adta az alapötletet: idézzük meg ezeket a lelketlen intézményeket úgy, hogy tulajdonképpen újra létrehozzuk őket néhány apró, ám lényegi módosítással. A projektben részt vevő több mint egy tucat fekete előadóművész szinte mindegyikének van civil foglalkozása, »csupán« azért vállaltak szerepet a bizarr projektben, mert fontosnak tartották, hogy így tiszteljenek ősük emléke előtt.” Jászay Tamás: Az erőszak egyesít és összeköt, VII. Dialog Fesztival, Wrocław. Színház, 2014. február

A Kerekasztal volt a vendégünk!

Meglehetősen hűvös reggelre ébredtünk. Ültünk az iskola folyosóján, és kifelé bámultunk. Még nem érkeztek meg, pedig már nagyon vártuk őket. Az első órán üres tekintetek néztek a semmibe, az anyagot untuk, valami törtézésre vágytunk. Ekkor kopogtak be az ajtón, és a magyarterembe invitáltak bennünket. Izgalomba jöttünk.

Odaérkezve hat mosolygós fiatal arc fogadott bennünket. Bemutakoztak, elmondták, kik ők, és honnan jöttek. Elmesélték, hogy Shakespeare *Hamlet* című művét hozták el nekünk olyképpen, hogy nemcsak ők szerepelnek majd benne, hanem útközben mi is a darab részeseivé válunk majd. Ők a Kerekasztal Színházi Nevelési Központ Budapestről, akik nevelési módszerek segítségével tanítanak színjátszásra olyan fiatal csoportokat, mint amilyenek mi vagyunk.

Hihetetlen volt mindaz, ami akkor és ott velünk megtörtént. Ők játszottak és zenéltek, mi néztük és hallgattuk őket. Aztán egy ponton fordult a kocka. A játék abbamaradt, megbeszéltük a látottakat, és közösen megterveztük a következő jelenetet, mi, a dráma szerinti vándorszínház tagjai. A csapat elfogadta az ötleteinket, a Shakespeare-sztorit a mi szánk íze szerint alakította tovább. Életünkben először válhattunk egy kis időre szí-

nészekké, lehettünk igazán a középpontban, eljátszhatunk valakit, akik valójában nem is mi vagyunk. Folyamatosan csoportokba rendeződve terveztük és szőttük tovább a történetet, mígnem a végkifejlet is megszületett. A dráma úgy végződött, ahogy mi szeretnénk volna. Természetesen halállal, de jó sokkal.

Szórakoztató, nevelő szándékú és mulatságos is volt az a háromórnyi idő, amit ezen kedves emberek társaságában tölthetünk. Ezúton is köszönjük nekik, nektek!

Előadásuk végére még a nap is kisütött odakint, és a lelkünk is mosolyba öltözött. Hol voltak már a reggeli semmitmondó te-

kintetek ott a szemek mélyén! Mindenki vidáman és elégedetten hagyta el az osztálytermet. Azt a termet, ami eddig a csillogást, a nagy színpadot, a rendezést jelentette számunkra. A játék feledhetetlen örömét.

Az épületből kilépve egyenesen belemosolyogtunk a világba, és úgy vettük észre, hogy a világ is visszamosolygott ránk.

A szajáni Móra Károly Általános Iskola 7. és 8. osztályának beszámolója alapján készítette a diákzsűri két oszlopos tagja: Hargita és Flórián

Ma a Találkozó színpadán

A kamaszkoré a főszerep

Aki ma ellátogat a színházba, egy kis időutazásban vehet részt, legalábbis az, aki már átlépte a serdülőkort. Akik pedig épp kamaszkorukat élik, lehet, hogy épp megoldásokat találnak problémáikra. Ehhez két előadás nyújt segítséget, és mindkettő Zentáról érkezett hozzánk. Az első az *Adrian Mole*, a második a *Föld nélkül* címet viseli.

Március 27., csütörtök, 17.30 óra

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ DIÁKSZÍNHÁTSZÓI BEMUTATJÁK:

Németh Ervin *13 és ¾ nyöszörgés Adrian Mole minden kinszenvedéséből* című drámájának felhasználásával:

Adrian Mole (60')

Játék

Szereplők:

- Antóci Dorottya
- Bakos Anna
- Graca Beáta
- Gruik Krisztina
- Hajdú Sára
- Kállai Ferenc
- Kiss Izabella
- Kocsis Egon
- Mészáros Réka
- Molnár Gábor Kati
- Pece Réka
- Pejcin Lea
- Szeles László

Rendező: Kucsov Borisz, Nešić Máté

Az előadásról: A kamaszkor életünk egy olyan időszaka, amelyet mindannyian átélünk, megélünk, megtapasztalunk, megszenvedünk, beleőrülünk, sőt néha bele is halunk... Adrian Mole kinszenvedései a kamaszkorba lépés göröngyös és egyben a szabadság kapuit döngető útjának megtapasztalásával kezdődnek. Súlyos teherként nehezedik rá a világ... A szerelem... Szüleinek válása... Az önmagával és a környezetével vívott harc... A lázadás... A tudatossággal, a magánnyal és a felelősséggel való szembesülés. Ugye ismerős? Igen, hiszen Adrian Mole mindannyiunk kamaszkora. És nem, Adrian Mole nem csak egy van. Adrian Mole Pandora is (vagy inkább Pandorák is), aki(k) a szerelmi gubancot képviseli(k). Adrian Mole volt valamikor Anya és Apa is. Sőt még Sintér, az igazgató is Adrian Mole. A tanárnő... A buszsofőr. Adrian Mole Lucas is, a hű barát. És te is Adrian Mole vagy, kedves olvasó, ki megnézed ezt az előadást...

Március 27., csütörtök, 20.00 óra

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ ZSEBTÁRSULATA BEMUTATJA:

Márai Sándor *Füves* könyvének felhasználásával:

Föld nélkül (60')

Folk-, alternatív etűdök

Szereplők:

- Búbos Dávid
- Grgity Nikoletta
- Nyári Ákos
- Siflis Anna
- Verebes Andrea

Rendező: Lőrinc Tímea

Az előadásról: Előadásunkban öt fiatal mutatkozik be Márai Sándor *Füves* könyvének segítségével. A könyv egyes fejezetei és saját írásaik által mesélnek élményeikről, csalódásairól, vágyaikról, terveikről, azokról a dolgokról, amik zavarják őket, és változtatni szeretnének rajtuk, a döntésképtelenségről, a magatehetetlenségről, a megfelelésről, a betűtésztaőről. És ami a legfontosabb, kérdéseket tesznek fel. Maguknak is, a világnak is.

A Zentai Színtársulat 1990 óta létezik. Ennek a több mint két évtizednek az a meghatározója, hogy fokozatosan kialakult egy, főleg középiskolás diákokból álló csoport. Színházi hitvallásuk lényege a játék komolysága és őszintesége, célja pedig kettős: egyrészt a szép magyar beszéd, a mozgás és mozdulatok kultúrája; másrészt a színpadhoz és a szerepléshez való szoktatás. 2009 óta, amikor Zentán létrejött a színház, az új intézményben folytatják munkájukat a diákszínházosok, ugyanis Zentai Magyar Kamaraszínház kiemelt figyelmet fordít a fiatalokra. Mindezt műhely-, illetve beavató színházi eszközök felhasználásával, hogy néhány év múlva meghatározó legyen közönsége számára az az élmény, amelyet a kommunikáció egyik legkifinomultabb formája, a színház szerezhet.

A „nagy nők” esete az apró férfiakkal...

A zsűri véleménye a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület előadásáról

Jó választás volt a tóbiaiak részéről Heltai Naftalinja, amely darab a vérbő komédiázást szinte az abszurdig fokozza

Solténszky Tibor örült a darabválasztásnak, nagyon kedveli ezt a furcsa darabot, a *Naftalint*, mert benne van minden, ami egy jó bohózatban, de annál több is: az abszurd színház előfutárainak egyike. Jó látni a színpadon sok komédiást, akik ennyire magától értetődően tudnak jelen lenni a színpad terében, és mondani, csinálni, amit ez a bolond világ megkövetel tőlük. Sok apró pillanata volt az előadásnak, ami tetszett neki. Jó ritmusban, pergőn ment az előadás, elröppent a másfél óra. A tárgyak néha ellenségekké váltak a színpadon: pl. a lepottyant fülbevaló, a beakadt függöny. Ezekkel lehet valamit játszani, noha nincs benne a forgatókönyvben. Reagálni kell a pillanatra! Mert itt a legrosszabb történet, ami történhetett, amikor a színész kirúgta a fülbevalót a színpadról, és ezzel elvonta a nézők figyelmét a darabról. A másik, amiben rendet kéne vágni, az asztalon gyűlő pohár-, csésze- és üvegtömeg. Ezzel kell valamit kezdeni. Szerencsétlen volt, hogy éppen felvonás végén jött valaki, aki elkezdte kipakolni. A játéknak is jót tesz, ha történik valami logikus a térben. El kell döntenie, hogy a szünetben vagy a játék részeként rakunk rendet. Lényegi kérdés, hogy a társulat adottságaiból adódóan fura erőviszonyok alakultak ki férfiak és nők között. Vannak szép, természetes, nagy nők, akiknek nem jut más férjként, szeretőként, mint apró emberek. És ezzel nem igazán mertek játszani. Nem kellene úgy tenni, mintha ez nem lenne. Egyetlen szöveges utalás van erre, és ez nagyon jó, mert egybeesik azzal, amit a néző lát. Nevet is rajta, mert minden hollywoodi és nem hollywoodi filmekben a szerető délceg, a férj pedig a kis töpörödött, akit meg kell csalni.

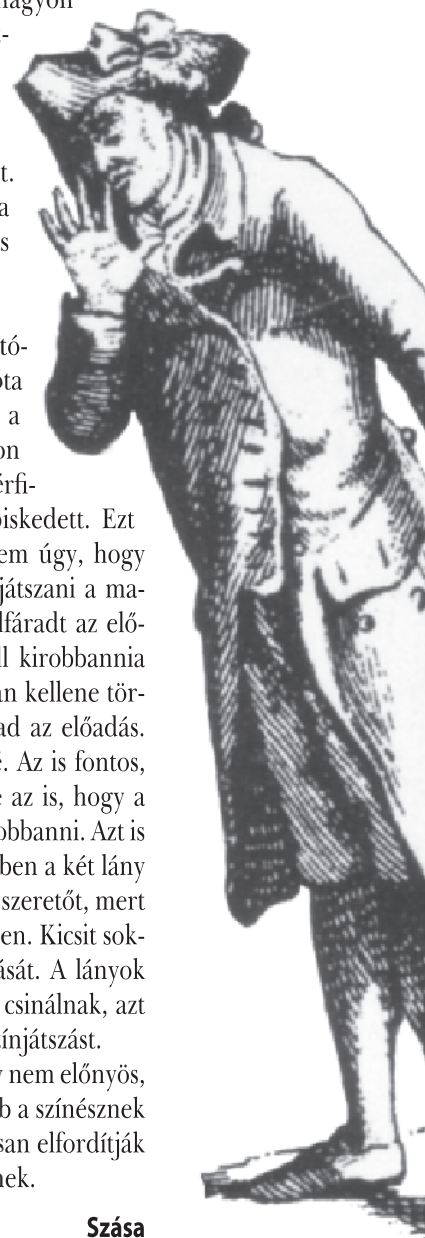
Béres Márta is nagyon örült az előadásnak, és számos alakítást sokáig magával fog vinni. Például a szekrény ölelgetése nagyon jó volt. Viszont a szövegértéssel voltak gondok, amikor befelé beszélt a szereplő. A ritmussal kicsit vitatkozna, mert szerinte az előadásnak

úgy húsz perccel rövidebbnek kellene lennie. Nem a szövegből kell kihúzni, hanem felpörgetni az eseményeket. Nagyon viccesnek tartotta, hogy az apró férfiak a korpulens nőket kedvelték. Külön nagyon örült, hogy a színpadon nemcsak jól érezték magukat az emberek, hanem jól szórakoztak, leültek, kifiztek, műhajat raktak fel, kétszer átöltöztek. Látszik, hogy kitaláltak és mögé rakták az egészet. Azért pedig külön hálás, hogy ebben a darabban látta Karády Katalint és Kabos Gyulát élőben.

Brestyánszki Boros Rozi már látta a tóbiaiak darabját a próbafolyamat során, azóta nagyon sokat fejlődtek. Nagyon bírja ezt a szereposztást, 180 centis nőként nagyon át tudta élni a helyzetet. Látta, hogy a férfi-szereplő ezzel játszott, kapaszkodott, pipiskedett. Ezt fentről lefelé is meg lehet csinálni, de nem úgy, hogy lopnak a magasságukból, hanem rá kell játszani a magasságukra. Úgy érezte, hogy a végére elfáradt az előadás. Amikor ott tartunk, hogy most kell kirobbannia mindennek, amikor szikrázóan, pattogósan kellene történnie mindennek, akkor valahogy elfárad az előadás. Talán a végét nem gyakorolták be eléggé. Az is fontos, hogy az elején jó tempót kapjanak el, de az is, hogy a végén haladjon minden, hogy fel tudjon robbanni. Azt is meg lehetett volna csinálni, hogy a szünetben a két lány némajátékkal kiszabadítja a szekrényből a szeretőt, mert így a néző nem értette, mi történt időközben. Kicsit soknak tartotta a fény fölösleges kapcsolgatását. A lányok nagyon jók voltak, nagyon szép dolgokat csinálnak, azt tanácsolja nekik, nehogy abbahagyják a színjátszást.

Solténszky Tibor még hozzáfűzte, hogy nem előnyös, ha a díszlet közepén van az ajtó. Könnyebb a színésznek is és jobb a nézőnek is, ha kicsit diagonálisan elfordítják a szobát. És úgy a járások is jobbak lennének.

Csizma az asztal alatt

A topolyai Mara Amatőr Színtársulat zsűrizéséről

Igazán nagyon jó hangulatú zsűrizés, beszélgetés volt a topolyaiaké egy nagyon pörgős vígjáték után. A marásoknak mindenre van egy történetük, viccük, emléjük. Ilyen az, ha egy társulat régóta van együtt. Másrészt ők befogadók, érdeklődők és kíváncsiak, mit mond a zsűri, szívesen válaszolnak a felvetésekre. Az idei évben Csernik Árpád rendezett egy filmadaptációt *Halál a Balkánon* címmel, ami Sörfőző Károly ötlete volt, és ki is merne ellentmondani a hatóságnak.

Brestyánszki Boros Rozi elmondta, a topolyaiak mindig magasra rakják a lécet, és mindig át is tudják ugrani. Ebben az előadásukban is több nagyon kellemes meglepetés volt. Nagyon örült ennek a szereposztásnak, és kiemelte szintén nagy meglepetésként Kocsis Tamás színészi munkáját, aki nagyszerű volt. Annál is inkább, mert a játszott szöveg színészileg igencsak hálátlan feladat, sok esetben passzívak a jelenetek, nem is lehet túl sok cselekményt belevinni, mert rontja a szerep hitelességét. Hiszen ott van a történetben és a színpadon a hulla, és az egész körülötte forog. Rozi nem szerette meg

ezt a szöveget. Az eredeti karakterek (az eredeti szövegben/filmben) nem olyanok, mint amit a játszó/a rendező hozott. Például Vesko (Bogárdi Zolt) eredeti karaktere a film szerint sokkal „bunkóbb”, vadabb. Nagyon szépen ki voltak találva a szerepek, így Nagy Edina (Nada) vagy az orvosnő (Vörös Emese) nagyon szépen meg voltak oldva. De maga a szöveg így, ilyen formában nem színházi szöveg. Nem arról van szó, hogy kiket játszanak a szereplők (a film szerint belgrádi szerbek, vagy magyarokat

ren azt, hogy nagyon élvezte az előadást – a színjátékok kiváló teljesítménye miatt, ugyanakkor unta is – mert a szöveg nem működött, ezért pedig a filmdramaturgia a felelős. Valamit kellene csinálni, hogy színdarabbá legyen az előadás. Viszonya kell, hogy legyen a játszóknak a hullával – különben nem működik a történet. Az óriási tér és a barkácsajtó nem tett jót az előadásnak, Soly nagyon drukolt, hogy megmaradjon, és ne dőljön el. Nagyon sok tárgy funkciótlan – ha kamerán keresztül néznék, másként lenne. A színpadon a legtöbb tárgy használatlanul marad (hifi, zongora). Ami funkciótlan, nem szükséges a színpadon.

A színjátékok megteremtettek egy léggömböt, ami vitte magával a nézőt.

Béres Márta elmondta, a Találkozó rengeteget tanul a szakmáról. Sok minden volt a színjátékok ellensége ebben a darabban. A szöveg nem adott elég lehetőséget, hogy kijátsszák azt a tehetséget, ami megvan bennünk; a díszlet levont a játékok enregiájából. Elég lett volna egy „trosed” a színpadon. Márta elmondta, ha műkedvelő színjátékos lenne, nagyon szeretne a csoport tagja lenni. Nagyon jó volt nézni mindenkit a színpadon. Mindenre el lehet mondani, hogy vonzza a tekintetet. Van, aki az energiája, magabiztossága, a különböző karaktereknek a kiváló megjelenítése miatt, van, aki a huncutsága, a figura miatt. Volt, aki attól is nagyszerű volt már, ahogyan viselni tudta a zakóját. A főszereplő a maga eszköztelenségével és természetességével volt nagyszerű.

A zsűri még hozzáfűzte, minden azzá válik a színpadon, aminek elnevezik, amiként megérintik. Ezért nincs szükség igazi ajtóra. Erre a legjobb példa a balkon, ami nem volt a színpadon jelölve, de a játékok a játékok finomságával megteremtették.

játszanak, akiknek szerb a neve), hanem arról van szó, hogy a szereplők szerepe az, hogy üljenek és hümmögjenek. Felvetődik a kérdés, mikor játszódnak? A laptop és a telefon azt mondja, hogy mai; az elvtárs megnevezés viszont visszavisz régebbre. Alkalmasabb olyan darabot keresni, ami a legtöbb játékos kiváló képességét ki tudja bontani.

Solténszky Tibor elmondta, ő sem szereti a filmet a színpadon. A filmben el tudunk időzni egy-egy képen, sok mindennel lehet feszültséget teremteni, amit a színházban – különösen egy ilyen nagy térben – nem lehet megtenni. Ezért a zsűritag egyszerre élte meg a nézőt-

Holnap a Találkozó színpadán

„A zene az kell”

A zenekedvelők nagy örömére holnap egy musical és egy operett várja a színházba látogatókat. Először a szabadkai Fabula Rasa színjátszói lépnek színpadra a *Rovarok* című előadással. Ők fiatalos lendületükkel és kreativitásukkal szórakoztatják a közönséget. Majd a bácskerteszi Sturcz József Amatőr Színjátszó Csoport varázsolja el a nagyjéreműt.

Március 28., péntek, 16.30 óra

A SZABADKAI FABULA RASA
SZÍNJÁTSZÓ GRUND BEMUTATJA

Tasnádi István:
Rovarok (50')
Trash revü-musical

Szereplők:

- Atka – Ambrus Richárd
- Bolha – Pásztor Anett
- Döglégy – Sábity Anita
- Tetű – Szabó Szandersz
- Szúnyoglány – Sifflis Anna
- Szúnyogcsődör – László Roland
- Tiszavirág – Bodnár Lonetta
- DonGo – Budinčević Krisztián
- Parazita 1. – Verebes Andrea
- Parazita 2. – Dedovity Tomity Dina
- Döglégy – Bottyán Rebeka
- Temetőbogár – Nyári Ákos
- Tetűné – Kadván Zsuzsanna
- Fekete Özvegy – Greguss Lilla
- Csótány – Durović Miléna
- Mutáns – Lukács Ramóna
- Hernyó – Dudás Dániel
- Bűdösbogár, Tiszavirág – Búbos Dávid

A rendező munkatársa:

- Díszlet: Szilágyi Nándor
- Jelmez: Pesitz Mónika
- Koreográfia: Lackó Bálint
- Korrepetitor: Nemes Nagy Anita

Rendező: Greguss Zalán, Ralbovszki Csaba

Az előadásról: A *Rovarok*, amit maga Tasnádi trash-revüként emleget, egy rovarokra írt és emberi jellemzőkkel megtűzdelt csodavilág. A helyszín szeméctyű, a szereplők az élet harcosai, az ember ellenségei. Akciódús történet szerelemmel, sok humorral, jó zenével. Vigyázat, emberek, a szemét mi magunk vagyunk!

Március 28., péntek, 19.30 óra

A BÁCSKERTESI STURCZ JÓZSEF AMATŐR
SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT BEMUTATJA

Kálmán Imre:
Marica grófnő (140')
Operett 2 részben

Szereplők:

- Marica grófnő – Molnár Csilla
- Gróf Endrődi W. Tasziló – Molnár Oszkár
- Liza – Guzsvány Nikolett
- Bárány Liebenberg István – Molnár László
- Herceg Dragomir Populescu – Vörös Endre
- Guddenstein Cecília Grófnő – Dienes Koleszár Valéria
- Mihály – Péter János
- Lidi – Újlakos Stefánia
- Kudelka – Fridrik Gábor
- Muzsikusok – Pilin Endre, Benyák Tibor.
- Úri társaság – Pál Vivien, Dubac Éva, Marásek Apollónia, Miroszavljevity Alekszandra.

Táncosok: Molnár Márk, Tadián István, Forgács Zsolt, Finta Olivér, Buják Szabolcs, Kuruc Tibor, Dobó Márta, Sulc Dorka, Pálkás Hédi, Kubik Vanessa, Sztás Anita, Tót Abigél

A rendező munkatársa:

- A darabot átdolgozta: Buják István
- Koreográfus: Tót Zsalkina
- Díszlet: Buják Evelin, Vujevity Anna, Tót Kis János, Magyar Péter, Kurta Gellért, Tumbász Imre, Szidor Máté, Dubac Jenő, Császár Nikolett
- Smink: Péter Veronika, Janovics Renáta, Csorba Klára
- Tehnika: Dobó Dániel, Molnár László, Forgács Ákos, Kuruc Zoltán, Tót Erik
- Zene: mgr. Dienes László, Zsivu Péter, Dienes Ákos

Rendező: Molnár József

Zenei rendező: mgr. Dienes László

Az előadásról: A Decsényiek ősi birtokán gazdatiszti állást vállal egy Török Béla néven bemutatkozó fiatalember. A magányos, kissé rosszkedvű, de határozott, jó kiállású férfi addigi életét gróf Endrődy-Wittenberg Tasziló néven élte, amíg rokonaival közösen nyakára nem hágott a családi vagyonnak.

Minderről mit sem tudva, egy szerelmi csalódástól feldúltan érkezik haza Bécsből a birtok szépséges úrnője, Marica grófnő. Talán konoksága az oka, de a grófkisasszony minden kérésében hozományvadaszt lát, ezért elhatározza, jó időre eltemetkezik a vidéki magány összetört szíveket gyógyító csendjében. Hogy célszerűen távol tartsa, elhíreszteli, hogy jegyese lett egy Zsupán Kálmán nevű – valójában nem létező – bárónak.

Marica és Török Béla gazdatiszt azonban olthatatlan szenvedéllyel egymásba szeretnek.

Egy újtárolt eltérített levél, a sohasem volt Zsupán báró váratlan felbukása, a segíteni akaró barátok és rokonok kissé összekuszálják az eseményeket, még Marica és Tasziló szerelme is veszélybe sodródik, amikor váratlanul megérkezik Bozsena, Tasziló nénikéje...

Az ő szemükkel

A szajáni diákok az előadásokról

A Súgó különleges kincsei a szajáni Móra Károly Általános Iskola diákjainak fogalmazásai, versei és rajzai Szajánról, színházról. Itt élménybeszámolóikat, véleményüket olvashatjuk az előadásokról. Köszönjük az általános iskola tanári karának, diákjainak a nyitottságot, Krabók Csilla magyartanárnőnek pedig a mentorálást!

Kedden este a találkozó színpadán *Az alkohol öl* című előadást láhattuk. Nekem személy szerint nagyon tetszett. Egy mókás történetet láhattunk, ahol az alkoholistát próbálták leszoktatni az italról, ami jól is sikerült. A díszlet szép volt, a szereplők ruhája is. De az anyós szerepét játszó néni volt a legjobb.

Jenován Flórián, 7. osztály

A *Világtalanok* című előadás nagyon jó volt. Vicces és szomorú is egyben. Tetszett a szereplők játéka és a díszlet is. Tisztán lehetett érteni a szöveget is. Kellemes és egyben szellemes.

Jenován Gabriella, 5. osztály

Az alkohol öl című előadás volt az esti kedvencem. Tetszett az, ahogy átvették a részeg játékos szereplőt, és a többször átrendezett díszlet is. A legjobban az tetszett, hogy ebben végre nem hangzott el csúnya szó.

Zombori Renátó, 5. osztály

Az eddigi színdarabok közül *Az alkohol öl* című darab tetszett nekem a legjobban. Jó volt és vicces. A színészek jól játszották a rájuk szabott szerepeket. A nézők is nagyon élveztek, ezt a végén nevetésükkel és egy hatalmas tapssal ki is fejezték.

Gubacskó Emánuel, 6. osztály

Kátity Anna, 2. osztály

A *Halál a Balkánon* című előadás története szerint egy ember öngyilkos lesz. Eközben a szomszédok esznek, isznak, jókat vidulnak a büntett helyszínén. A mentők és a rendőrök is megjelennek idővel, de nem nagyon izgatja őket az eset. Ebben a történetben senki sem veszi komolyan a dolgát, talán csak a koporsós. De ő se igazán. Nekem ez az előadás tetszett eddig a legjobban. Ennyit eddig még nem nevettem.

Tóth Ádám, 8. osztály

Bóka Krisztina, 5. osztály

Nekem a *Halál a Balkánon* című előadás is tetszett. Viccesek voltak a szereplők, a történet is ötletes, de közben tragikus is. Egy halott ember jelenlétében zajlik egy jelenet, a többiek pedig szinte ott buliznak. Tetszett a történet, de nem ez a kedvencem.

Barna Róbert, 8. osztály

Szórakoztató előadás volt a tegnapi látott *Naftalin*. Kedvencem volt benne a feleséget játszó színésznő. A darab tele volt izgalmakkal és félreértésekkel. Nagyon jókat vidultunk rajta mi is és a közönség is.

Bóka Boglárka, 8. osztály

Akik minden előadást megnéznék

A XIX. Találkozó szakmai zsűrije

Béres Márta

Újvidéken született, ugyanitt végezte el a gimnáziumot és a Művészeti Akadémiát (Hernyák György, Mezei Zoltán és Pálfi Ervin osztályában). 2006 óta a Kosztolányi Dezső Színház tagja.

„Veszélyes szakmának tartja a munkáját: a művészbánt és őt is bántják. Néha

maga sem tudja, mi van, de szeretne egyszerűen fogalmazni, és úgy, hogy ne nevéssék ki. – A közhelyek is lehetnek igazak, nem? – kérdi, állítja. Például az ő Isten csupa agyoncsépett, de igaz dologról szól: az elfogadásról, a szeretetről. Ennyi. Nem elég? A legrangosabb vajdasági magyar színészdíjat úgy köszönte meg, hogy szeretne minden évben jobb színész és jobb ember lenni. Sokan kinevették.” (Szerbhorváth György interjúja a nol.hu-n 2014-ben)

„Amikor Urbán Andrással dolgozunk, nem kapunk szerepeket, és nem játszunk figurákat. Feladatok vannak, amik az adott munka témájából nőnek ki. A színpadi létezés ki-ki kreativitásának, gondolkodásának, előéletének, érzelmi világának és értelmi képességének a szüleménye.” (*Magyar Narancs*, 2013)

Szerepei a Kosztolányi Dezső Színházban

Shakespeare: *Makrancos Kata* (Bianca); Mrožek: *Tangó* (Ala); *Urbi et orbi* (Móni); Brecht – *The Hardcore Machine*; Brad Fraser: *A szerelem igaz természete* (Benita); John Fowles regénye alapján: *Lepkegyűjtő*; *Turbo Paradiso*; Tolnai Ottó: *Könyökkanyar* (Eleonóra); Sergi Belbel: *Vér*; *Terápia*; Beszédes István: *Szardínia* (Zsilett Zsanett, Magduska); *The Beach*; X; Tolnai Ottó: *A kisinyovi rózsák*; Béres Márta: *One-Girl Show*; Tolnai Szabolcs: *Éljen a szerelem!*; *Dogs and drugs*; *Az eredeti Hamlet*; *Pass-Port trilogia*; *Az ember komédiája*; *Rózsák*; *Két karodban* – *Ahogy Radnóti Miklós szeretett* – előadóest.

Szerepe a budapesti Vígszínházban:

Othello (Desdemona).

DÍJAI

- 2007 – a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházak fesztiválján a legjobb fiatal színésznek járó díj
- 2008 – a nagybecskereki Vajdasági Hivatásos Színházak 58. Fesztiválján a legjobb fiatal színésznek járó díj
- az újvidéki a Sterija Játékokon a Dara Darinka Čalenić alapítvány legjobb fiatal színésznek járó díja
- a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházak fesztiválján meghívást kapott Alföldi Róberttől egy produkció elkészítésére
- a VIII. Pécsi Országos Színházi Találkozón (POSZT) kollégáival (Erdély Andreával, Mészáros Árpáddal és Mikes Imre Elekkel) együtt különdíjat kapott a szakmai zsűritől az *Urbi et orbi* előadásban nyújtott művészi teljesítményért
- 2010 – a Vajdasági Hivatásos Színházak 60. Fesztiváljának különdíja a *The Beach* c. előadás színészeinek (Béres Márta, Erdély Andrea, Mészáros Árpád, Mikes Imre Elek)
- 2010 – a X. Pécsi Országos Színházi Találkozón (POSZT) a legjobb fiatal színésznőnek járó díj
- Pataki-gyűrű díjra jelölték a 2006/2007-es, 2007/2008-as és 2009/2010-es színházi évadban
- 2010. – Vajdasági Magyar Művészeti Díj
- 2011 – Pataki-gyűrű díj a *One-Girl Show* című előadásért.
- 2013 – Monodrámák és Pantomim Fesztivál Zimony, Maja Dimitrijević Aranymédál
- 2013 – Monodrámák és Pantomim Fesztivál Zimony, különdíj az újító jellegért (*One-Girl Show*)
- 2013 – Bodrogvári Ferenc-díj
- 2013 – XXV. Magyar Színházak Fesztiválja, Kisvárdai, Kisvárdai város polgármesterének díja

Akik minden előadást megnéznék

A XIX. Találkozó szakmai zsűrije

Soly, ahogy a szakmában, a színjátszók közül őt mindenki hívja, otthonról haza érkezik a Vajdaságba. Az ő pályája valóban a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházakkal, és sokszor ellátogatott szakmai és baráti tanácsot adni az itteni premierekre a mainál még nehezebb időkben is.

Soltészky Tibor

ár 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) vezetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen aktív: újságot szerkeszt és cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter, kommentátor; színházi dramaturg, rendező; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője.

Már debreceni gimnáziumi éve alatt csatlakozik az ottoni színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője; tanul József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezd, színésztrenínget vezet/tanít Magyarországon mindenütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozik a Stúdió K-ban is. 1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgia, 2003. janu-

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, ennek a fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója. Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

SZÍNPADI MUNKÁI KÖZÜL

Álljon itt az, amelyet ő maga emelt ki önéletrajzában. Friedrich Dürrenmatt nyomán a *Pillanatkép egy bolygóról* (Újvidéki Színház), Móricz Zsigmond nyomán a *Lúdas Matyi* (Rigó Béla verseivel, Darvas Ferenc zenéjével – Egre Gárdonyi Géza Színház), John Updike regényéből az *Eastwicki boszorkányokból* (GNM Színistúdió, Keleti István Művészeti Iskola – Kolibri Színház) készült színpadi művek, valamint a *Tranzit váró* (Panboro Színház), *Édes Anna* (Komáromi Jókai Színház, Marosvásárhelyi Nemzeti Színház), *József* (Káva Színházi Nevelési Társulat), *Toldi* (Jibraki Színház), *A gyáva kistigris* (Budapest Bábszínház), *A nők hatalma* és *A mandragóra* (Soltis Lajos Színház).

SZÁMOS SZAKMAI SZERVEZET TAGJA

Így a műkedvelő színjátszókat tömörítő Szín-Játékos Szövetségé is. A 2013-as POSzT (Pécsi Országos Színházi Találkozó) szelektora. Ugyanebben az évben a Zentai Magyar Kamaraszínház friss, fiatal társulatát rendezi.

ÁLTALA KIEMELT RÁDIÓS ÍRÓI MUNKÁI

Kékszakáll (Max Frisch kisregényéből), *Pogány tűz* (Kodolányi János színdarabjából), *Az üzlettárs* (Joseph Conrad nyomán), *Sába királynője* (Szomory Dezső színművéből), *Senkise* (Jerzy Andrejewski poszthumusz regényéből), *Az aranyecset* (Nemes Nagy Ágnes meseregényéből), a *Szalmabuk lázadása* (Páskándi Géza regényéből). Fontosabb rendezései a Rádiószínházban a következő szerzők műveiből kerültek ki: Andrejewski, Erdős Virág, Papp Zoltán, Pataki Éva, Páskándi Géza, Péterfy Gergely, Piros Sándor, Thuróczy Katalin, Toepler Zoltán, Vajda Miklós, Vathy Zsuzsa, Vörös István...

Akik minden előadást megnéznék

A XIX. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozália 2007-ben csatlakozott a Találkozó szakmai zsűrijéhez. A csoportok egy rendkívül nyitott és segítőkész zsűritagot ismerhettek meg. Brestyánszki Rozi 1998-tól a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja. Mindeközben folyamatosan ír saját szövegeket és átdolgozásokat hazai és külföldi meghívásos művészeti versenyekre és pályázatokra, illetve a Népszínházon kívül más társulatok számára is. A 2013/14-es évad *Vörös* című előadását, amelyet ő írt, éppen néhány pillanata válogatták be az idei POSZT versenyprogramjába. A *Vörös* a szabadkai Népszínház Magyar Társulata és a budapesti Katona József Színház közös előadása. A Vajdasági Hivatásos Színházak idei, 64. Fesztiváljának versenyprogramjában szereplő *Übű király* című előadásnak szintén ő a dramaturgja (a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának előadása).

**Brestyánszki Boros
Rozália**

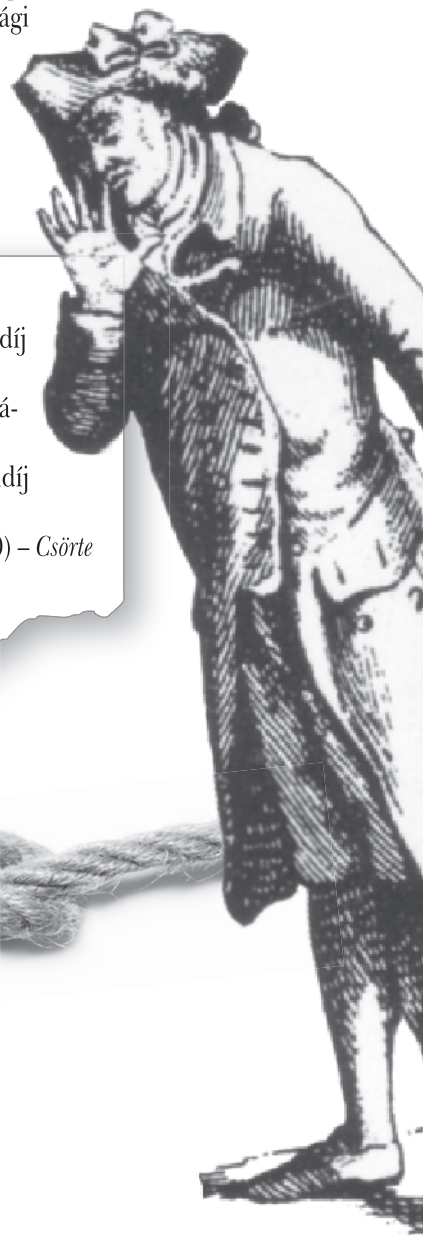
Angol, német és szerb nyelvből fordít. 2000-ben a zürichi Theater Spektakel nemzetközi színházi fesztiválon a szakmai zsűri tagja. A tel-avivi kortárs dráma nemzetközi fórum szakmai műhely munkájának meghívott résztvevője 2001-ben. A műkedvelőkkel 2007-ben nemcsak a Találkozó nyomán kezdett el foglalkozni, de a szabadkai Színitanoda vezetője és állandó tanára is volt. Fontosabb színművei, jelentősebb publikációi között említhetjük *A révész satuja* című darabot (2003, www.zetna.org.), *A kárókatonák még nem jöttek vissza* című szövegkönyvet (amely Gion Nándor azonos című ifjúsági regénye alapján készült), a *Záróra* című zenés színpadi darabot (amelynek társszerzői Mezei Zoltán, Pálfi Ervin, Szóke Attila), a *Stranger In the Night* című drámát, amelyet a szabadkai Színitanodában mutattak be, valamint a *Decenium* című

színháztörténeti munkát (amelyik a szabadkai magyar színháztörténet legutóbbi tíz évét dolgozza fel, és a Forum Könyvkiadó Intézet gondozásában jelent meg). *A tengeren nincsen sár* című darab James Cain *A postás mindig kétszer csenget* című regényének a parafrázisa. A Dömötör Andrással közösen írt *Egy elmebeteg nő naplója* című dráma Csáth-motívumok alapján készült. A 2010-es Katona József drámapályázat *Csörte – avagy a kommunikáció diadala* című darab-

jával nyerte meg, amelyet a Békéscsabai Jókai Színházban mutattak be. 2013-ban a Zentai Magyar Kamaraszínház Hernyák György rendezésében be mutatta a *Möbius* című drámáját. 2009-ben jelent meg *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve, amelyet a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség felkérésére írt, és amely kitűnő segítség lehet egy műkedvelő rendező számára.

DRÁMAÍRÓI ÖSZTÖNDÍJAI

- Örkény István drámaírói ösztöndíj (2003) – *A révész satuja*
- A Nemzeti Kulturális Alap alkotói támogatása (2005) – *Érintetlen*
- Székely János drámaírói ösztöndíj (2009) – *Fanyar ódiom*
- Katona József-drámapályázat (2010) – *Csörte*

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIX. Találkozójának diákzsűrije

Kovács Dominika,
a kreatív

Jenován Flórián,
a tapasztalt

Kovács Hargita,
a kritikus

A diákzsűri is értékel

Mélységes tiszteletünk mindazoknak, akik továbbálmódták és megvalósították e kulturális rendezvényt, melynek az idén mi is a részesei lehetünk! Utólag is köszönjük a lehetőséget, hogy beválogattak minket a diákzsűribe, és napról napra részesei lehetünk a csodáknak, amelyek a színpadon, a szemünk láttára válnak valóvá. Végigkísérjük, és a szakmai tudásunkhoz mérten értékeljük a terítékre kerülő előadásokat. Magyarán: amatőr értékeli az amatőrt, hiszen a mi szakmai belátásunk e világba még nagyon kezdetleges, de igyekszünk

megmutatni, hogy itt a helyünk. A mi kulturális és irodalmi életben betöltött eddigi szerepünk a vers- és mesemondó versenyekben, a néptánc és zeneművészet terén, illetve az amatőr iskolai színjátszásban mutatkozott meg. Amire számítunk: töménytelen humor, látványos színpadkép, kiváló színészi alakítások, persze az amatőrök szintjén!

Mi minden este ott leszünk, és titeket figyelünk!

Üdvözlettel a diákzsűri tagjai:
Dominika, Hargita és Flórián

Sütyi – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIX. Találkozójának színlapja.

- Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
- A fedőlapot Antal László és Beszédes István motívumainak felhasználásával Bálint Tibor tervezte
- Tördelő-szerkesztő Bálint Tibor
- Lektor Kaszás Angéla
- Szerkesztők: Gondi Martina, Kálló Lilla, Nádi Karolina, Raffai Ágnes, Varga Tamás
- Technikai munkatársak: Bauerfeind Zoltán, Juhász Gyula, Nagy Abonyi Péter, Nagy Abonyi Szabolcs, Novák Ferenc, Szarka Zoltán

Köszönjük a szajáni Móra Károly Általános Iskola vezetőségének, tanári karának és diákjainak együttműködését!
Köszönjük Krabók Csilla magyartanárnő kreatív munkáját!

Ki/Besúgó, a hetedik...

Igen, az a magad légy üzenet, akár az, akár nem is, akár patetikus, akár nem, akár túlbeszélt, akár nem, akár egyértelmű, akár nem, akár nevetséges, akár nem, akár megbillen (mint az égben lakó lények a teljességben megszomjazva), akár nem... Egyáltalán – akár nehéz, akár nem: nehéz, de érdemes...

Éjjel 2.22. A telefonom 10 percenként pirreg, sms-em érkezett, ki tudja, mikor is. *gém* írt. Lenne-e kedvem egy *Besúgóhoz*, ehhez a bizonyos hetedikhez. Húha! Nyelek egyet, megbillenek, mit is lehet ilyenkor, ilyenre mondani. Éjjel 2.24-kor talán semmit. Szóval nem válaszolok, nem csörgök vissza, leülök a gép elé, pötyögök a billentyűzeten, de azon nyomban. Lefekvésig Márai Sándor *Ami a naplóból kimaradt* egyik kötetének retorikai alakzatai kapcsán próbáltam írni. Márainak az idő múlását, a létben lakást egy-egy gyönyörű passzus, gondolatsor jelentette. És ezek mindegyike szinte a tökéletesség határát súrolta. Ebből volt, maga volt, az volt, önnön maga az idő múlásával együtt.

[De vissza a *feladathoz*.]

Most egész más az én tisztém, vagyis ilyen tisztém még nem volt. (Tisztnek nem/sem tiszttség: tisztesség!) Idén egészen távol, egy szabadkai „bagolyvárból” – merthogy nem elefántcsonttoronyból, szóval fizikailag eléggé nem ott, Veletek –, ebből az innenből írok és szemlélek és kifigyelek. Ez nem holmi (ön)száműzetés. Van egy-két elvarratlan szál, de igazán egyenes út vezet a suszterhoz, a szabóhoz, sőt a szűcsig is. Az utak ismerete fontos. És tudni, ismerni egyrésztől mindennek az útnak–történésnek–változásnak–múlásnak–állandósulásnak–viszonynak–kötelességeknak a sarokkövét, de a biztos állomásait, útjelzőit, a partvonalát és a töltéseit is. A vásár- vagy piacterét, csarnokát leginkább. Ahol megpihenünk, eszmét cserélünk, megvi-

tatunk, összegyűlünk, *előadunk*. Persze mikor milyen sorrendben. A lényeg, hogy nem egyedül, nem kívül, nem visszavetve, nem kimozdítva, *csupán* összegyűlve és közel engedve saját *magunkat* és a *másikat*, *másikat* ahhoz a bizonyos egyhez.

[2014. március 27., 9.48. A világ ma a színházművészetet ünnepli. Közben szólnak, hogy nem Be-, hanem Kisúgó a *feladat*. Én meg közben elolvasom a világnapi üzenetet, és mintha valami éjjel úgy mozdult volna bennem *gém* felkérésére... akárha picit össze is csengene ezzel az üzenettel. Már magam sem tudom, de előre üzent ez az eddig, 9.48-ig ismeretlen szöveg. Lehet, hogy „ugyanarra” a *vásártérre*, *csarnokba* tévedtem én is, ahol Brett Bailey öntötte formába gondolatait.]

„Ahol emberi közösség van, ott megjelenik az Előadás elfojthatatlan Szelleme.” Vagy, ahogy közösen, a Vajdaság öntevékeny magyar színjátszói együtt mondjuk P. J. nyomán: *szüntelen keletkezés*... Fentebb az út, a történet, a változás, a múlás, az állandósulás, a viszony, a kötelesség mellett megfeleltem az utak kereszteződését, az érintőket, metszéspontokat leírni, vagyis ezekkel a szavakkal megfogalmazni – pedig fontos iránymutatók. Számomra a színház mint alkotóművészet ilyen kereszteződés, s ezt Töletek is tanultam. Töletek leginkább a minden év legalább tíz napjának *visszafojtott lélegzetét*. Azt, ahol önmagunkat és a másikat is látni engedjük: szavainkat, tapasztalatainkat, világlátásunkat, megértéseinket kölcsönösen inspirálva egymást, a párhuzamosokat, amelyek, akik inkább hullámok egymásba csengve.

bb (Sutus Áron)

